

Druhá kryso-smrtí Zkratka aneb Sraž nás na kolena

Před startem

Loni jsme šli ve dvou a dopadli dost dobře. A protože jsem všechno až na asi jednu a půl šifru stejně vyluštila sama...

očekávání
♪ <i>I believe I can fly ...</i> ♪

realita
♪ <u><i>I believe I can fly ...</i></u> ♪

Požadavky na složení týmu taky zdá se splňuju...

očekávání
Kdo by v týmu neměl chybět?   ✓ Někdo s dobrým logickým uvažováním.   ✓ Někdo se schopností navigovat tým...   ✓ Někdo, kdo má mobil...   ✓ Někdo se širokým spektrem vědomostí...   ✓ Někdo, kdo zvládne včas přihlásit tým...

realita
Kdo by v týmu neměl chybět?   ✗ Někdo, kdo umí samostatně luštit.

Start už blíž ani být nemůže, konečně se zas jednou nemusím hodinu rvát někam do horoucích Malešic nebo Kobylis, cool.

Na startu [08:30–10:22]

očekávání

Snad to bude podobný systém jako loni – scrabblení mi jde, takže snad ani nebudu potřebovat všechny části zadání...

realita

K vyřešení první šifry budete potřebovat všech 5 částí. První výhoda v čudu.

Ne 3 jako loni, ale PĚT! P-J-E-T! Pro jednočlenný tým ideál.

No nic, tak vzhůru dolů. Tak co to tu máme, něco na první pohled? Ne, ne, ne... NE... To jakože už někteří odevzdávají řešení? Aha, to bude asi ta jednička. Hm... Šaškovat se mi nechce, takže to odložíme. A tohle taky. A tohle už teprav. Ale ta čtyřka (!) jsou jasné římské čísla, to dám. (Eh, ta ironie.)

Zkraťme to, po půl hodině mám *legraci*, *pevninu* a vážně nalomené sebevědomí. Jo a teda bonus z časíku. Aspoň něco. Při prvním vydávání řešení беру dvojku, bo je u ní nejdelší fronta, takže to bude nějaká hrůza. Smiřuju se s další půlhodinou čekání na zbytek řešení. Navíc už ani nevidím Mirka, co luštil vedle, to už jako odešel? Ugh.

Po chvíli slyším od vedlejšího týmu „klávesnice“. Uf, ještě že jsem ji už deadla.

Beru dead na nejdelší frontu na pětce (aha, tak Mirek tu přece jen ještě je?) a dvě minuty před posledním deadem si všímám aspoň těch deštníků (co je sakra žlutý a červený kromě Španělska?).

Kdo by v týmu neměl chybět?

✗ Někdo, kdo pozná klávesnici a římská čísla.

SEBE

VĚDO

M

Í

Tým Krysí smrt' na startu.

Šifra 1

---

očekávání

... Navíc to tu znám, takže další bonus do scrabblení. Beztak to půjde buď dál do parku, nebo max zpátky do Prokopáku k Asuánu. Tak do půl hodiny bych mohla být pryč.

realita

Oukej, druhá výhoda v čudu. Některý cíle jako *Eberlova*, *Vidoule*, *Ohrada* nebo *Butovice* jsou sice kravina, některý další jako *kostel* nebo *Asuán* nepravděpodobný, hlavně kvůli upřesnění, ale pořád mi zbývá *Stodůlecký rybník*, *halda* a asi třeba i *hřiště na konci Amforové*. A TO TU PROSTĚ VŠECHNO JE! Jako jediná věta, co dává smysl, teda vypadá *pokračujte na kopec pojmenovaný podle známé památky*, který je *holý pahorek* sám o sobě a jinde o žádném šutru prostě nevím, ale nechcu haluzit* a přece jen by to pořád mohla být i nějaká blbost na nějakém dětském hřišti, kterých je všude kolem mrtě.

* Definice hranice haluzení je v jednočlenném týmu dost překérka. Normálně si tak nějak všichni řeknete, jestli to řešení, co máte, je už ok, ale když jdete sami, je to jen na vašem svědomí. A protože já su v týmu vždycky ta, co říká „to už stačí, jdeme“, teď si to dovolit nemůžu. (Třeba na tu haldu bych asi normálně šla už jen proto, že je to jediná smysluplná věta.)

Takže sedím. Sedím dlouho. Mám seřazené mnohoúhelníky a to je tak všechno, co mám správně. Týmy houfně odcházejí.

V deset začínám rozpočítávat časový plán, a když s hrůzou zjistím, že už su ve skluzu, беру потупně nápověду. Na první šifru.

♪ *Sraž nás na kolena...* ♪

Kdo by v týmu neměl chybět?

✗ Někdo, kdo počítá věci.

To já prostě nedělám. Budu si to muset připsat do manuálu.

Mezi posledními se vydávám k haldě. Su na sebe hrozně hrdá, že jsem tam nešla na blind. Tahle hra bude očividně víc o překonávání sebe samé než o překonávání ostatních týmů.

Šifra 2 [10:22–11:11, 101. místo]

Že budu začínat na trojciferné pozici, jsem před hrou teda fakt nečekala. Rozhoduju se radši se celou hru nedívat na online pořadí; ještě by mě rozptylovalo, že jsou některý ve tři v cíli (!), zatímco já se budu plácet teprv v půlce. Dobře, odhadování by mi šlo.

Poznatek #1: Musím si sama vyzvedávat a logovat šifry. Je to hroznej vopruz.

Poznatek #2: Su neviditelná. Ostatní týmy nemají problém zastavit se dva metry ode mě a začít se hlasitě bavit o šifře. „Ehm, nemohli byste prosím...“ <následováno překvapeným výrazem „kde se tu najednou vzala?“>

Semaforey mají spoustu konců, které se dají spojovat spoustou různých způsobů. Ještě, že mám dvě zadání.

očekávání	realita
Doporučené vybavení na hru: ✓ pravítko	Jak mám sakra na šestnácticentimetrovém pravítku změřit 26 cm???

Delší čáry nevycházejí úpe přesně, ale whatever. *NAD...* jo, to bude dobře! *NAD RZB...* co je to sakra za blbost?

No ale buďme rádi za ty dary, přesně něco takhle jednoduchého jsem potřebovala na odpíchnutí.

Během přesunu potkávám pár týmů na divných místech, jako třeba na druhé straně Rozvadovské spojky, jak dolušťují. Ehm?

Šifra 3 [11:11–11:34, 83. místo]

No tak tady jsem si bývala ani nemusela sedat. Aspoň ne do toho bláta teda. Tady toho moc nenaženu.

Během přesunu potkávám týmy, co na křižovatkách dělají divná rozhodnutí. Ale protože já jsem si etudou na téma „hele, ta PP Kalvárie má dvě části... vidíš tamhle ten kříž vysoko na druhý straně silnice?“ prošla už kdysi na Civilizaci, nedám se zmást. Některé cesty v mapě jsou bohužel jen imaginární, takže krosení krpálu mě stejně nemine.

Šifra 4 [11:34–13:06, 71. místo]

Super, už su v první půlce týmů!

♪ *Nahoru stoupám dál...* ♪

Je tu Elif! Co tu ještě dělá? Dyť su v půlce startovního pole! Ta hra je nějaká divná...

očekávání

Z křížů a srdcí mé první já briskně poznává karty, druhé já v rozložení poznává Texas Hold'em, třetí já pojmenovává sestavy a správně je řadí a za půl hodiny odcházím. Ještě, že je nás v týmu tolik.

realita

Karty mě napadají, až když vůz přejmenuju na káru. Hm, takže nějaká anglická karetní hra. Než se dostanu k pokeru, umím pravidla whistu (!) a bridže.

No jo, ale to pak všichni budou mít full house... A ta *nejvyšší karta* nedává smysl, vždyť z pěti karet budu mít vždycky aspoň dvě od jedné barvy...

Právě přichází tým si chce sednout tak blízko, že bych nejen slyšela každé jejich slovo, ale mohla si i číst jejich zápisky.

Další právě přichází tým: „*Hele, jsme tu 123., to jsme se trochu propadli.*“

Zjištění, že se nesbírají barvy, ale hodnoty, mě stojí až příliš moc času. Jak jsem si to vůbec mohla myslet?!

Takže písmena už mám celkem ok, jen čtení dokola nic nedává. A čas běží... Přece si nebudu brát nápovědu na vyřešenou šifru! Kontroluju, opravuju, scrablím, nic. Ještě, že mám dvě zadání.

Tak ještě by to šlo seřadit podle hodnot... Ale to by snad dali každému hráči jinou sestavu, ne? To by bylo (PA)OS(SOL)RH, z toho přece nic neudělám! A co má sakra být to D pod vlajkou?

A tak dál sedím nad vyřešenou šifrou. Každý posun v řešení mi trvá bolestně dlouho. Ony jdou vlastně řadit i stejné sestavy, že? Aha, takže to by bylo HRSLOSTOPA (kde se tam vzalo to písmeno navíc?). # \$! % @ !!!

Stížnost #1: Naprostá většina výsledků vyhledávání vyhazuje *four of a kind*. Že je poker „tradiční“, je mi v takovém případě úpe nanic.

Stížnost #2: A nechápu, proč se některé karty objevovaly duplicitně, to se ve hře nemůže stát a určitě by to šlo udělat tak, aby byly všechny karty unikátní. Zbytečně zdrželo.

Tým Krysí smrt' na Kalvárii.

Šifra 5 [13:06–13:38, 101. místo]

STO JEDNA? UŽ ZAS? Eh, jak hluboko se dá ještě klesnout? (Ne, to je jen řečnická otázka, vím to samozřejmě úplně přesně!)

Hrozně tu fouká.

Mřížka a slož si ho.

očekávání

Aha, takže si složím parník. A pak asi přečtu vlajky, co budou vidět. Ale v té mřížce bude určitě ještě něco důležitýho, to nemůžu přeskočit!

realita

[o pět minut soustředěné práce později]:

Mohla ta mřížka být ještě víc zbytečná?

Stížnost #3: Proč byly ty vlajky zbytečně deformované do obdélníků?

Přebíhání Karlovarské je dost challenge, ale těch dvě stě metrů k přechodu se mi tááák nechce.

Šifra 6 [13:38–14:17, 66. místo]

Skok o pětatřicet míst na takový lehký šifře? A je tu Mírek! Co se to sakra s touhle hrou děje?

očekávání

Konečně textovka. Dita luští šifru.

realita

Fouká. Fouká víc. Šifra letí. Šifra letí přes pole. Dita honí šifru. *Je tým oprávněn v případě uletění šifry vzít si náhradní zadání, nebo musí deadovat?* Šifra lapena, uf. Publikum bouří.

Poznatek #3: Dvě zadání jsou nanic, když jsou sešitá.

Kdo by v týmu neměl chybět?

✓ Někdo, kdo zvládne dohonit letící šifru.

♪ *Jednou ráno přišel vítr, vzal si střechu s pokrývačem...* ♪

Su fakt marná. Při prvním čtení se chytám až u jedničky s hvězdičkou. Při druhém čtení mám všechno kromě pejska s kočičkou, který můžou být stejně dobře tečky jako šestky, devítky, nebo dokonce čárky. Mírek odchází. Ach jo. Při třetím čtení mi konečně docházejí souřadnice, ale vůbec mi teda nesedí počty číslic. Při čtvrtém kontrolním součtu mi konečně vychází 30 a 31 (správná čísla mám přitom od začátku, ehm).

Stížnost #4: Teda ty TŘI chybějící čárky, to je vostuda.

Že nepoužívají vteřiny, asi bude nějaká zásadní informace, kterou ale nechápu. Další čtvrt hodinu bojuju se správným zadáním souřadnic do mapy, což teda není vůbec jednoduchý, když jedinej formát zápisu polohy, který znáte, je `aa°bb'cc.ddd"`, a když vám chybí ty vteřiny!

Poté, co mapy dvakrát po sobě crashují, se rozhoduju pro bruteforce. Určitě to bude někde u Hvězdy, tak si zjistím, jaká je moje současná poloha, a budu postupně posouvat čísla, až to

tak nějak vyjde. Při té příležitosti mi mapy prozrazují, že způsobů zadávání polohy je asi PĚT (!) druhů, mezi nimi i ten bez vteřin. OMG.

Po cestě potkávám pod stromem sedět Mirka a... předbíhám ho! Fakt!

Tým Krysí smrt' na Bílé hoře.

Šifra 7 [14:17–15:30, 61. místo]

Orgové sedí přesně tam, co mi to vyšlo. Zdráhám se tomu uvěřit.

Hned si radši šifru fotím, bo je mi jasný, že co nevidět mi to celý upadne do toho listí, co tu je všude kolem, a já už ty bonbony nikdy neposbírám. Po chvíli dokonce vyrábím z minulé šifry bezpečnostní ohrádku.

očekávání

Nyan Cat! Duha! Binárka!

♪Nyan nyan nyan! ♪

(Pozn.: A ♪ Nom nom nom ♪ znáte?)

realita

[o minimálně půl hodiny soustředěné práce, binárky shora, zdola, brailly, grafiky a kdoví čeho ještě – včetně obsahového bonusu proti trudnomyslnosti, jež řeším tak, že spočítám ty normální rovný věci a ty divný si domyslím – později, čehož nejslibnějším výsledkem je HLADGMGZ, při několikáté záchraně klouzajících bonbonů]:

#\$!%@!!!, NA TÝ ZELENÝ LENTILCE JE SKORO SMAZANÝ ESKO!

Pečlivě si to všude opravím a dál civím do vyřešené šifry. Pečlivě si to opravím i v tom jediném správném postupu a konečně čtu *hladomor*.

~~Serabblení mi jde.~~

Tým Krysí smrt' na Hvězdě.

Šárka mi přijde ukrutně daleko, ale bus samozřejmě asi o dvě minuty nestíhám.

Poznatek #4: Nejhorší na pěších přesunech je, že vás nikdo nezdržuje.

Už od Džbánu sedí všude kolem cesty spousta týmů. Hrozně jim závidím a hrozně si přeju, aby trasa vedla dál dozadu přes ten kopec, bo MNĚ SEM DOLŮ ŠIFRU NIKDO NEDONESE.

♪ *Až na vrcholky hor, kde slyšíš vítr hrát...* ♪

„Jakože jsme měli mít sešívačku?“ „Je tu psaná v povinném vybavení. A dokonce tučně.“
Aha, takže sešívačková šifra je tu. A některé týmy budou mít s řešením očividně jisté těžkosti.

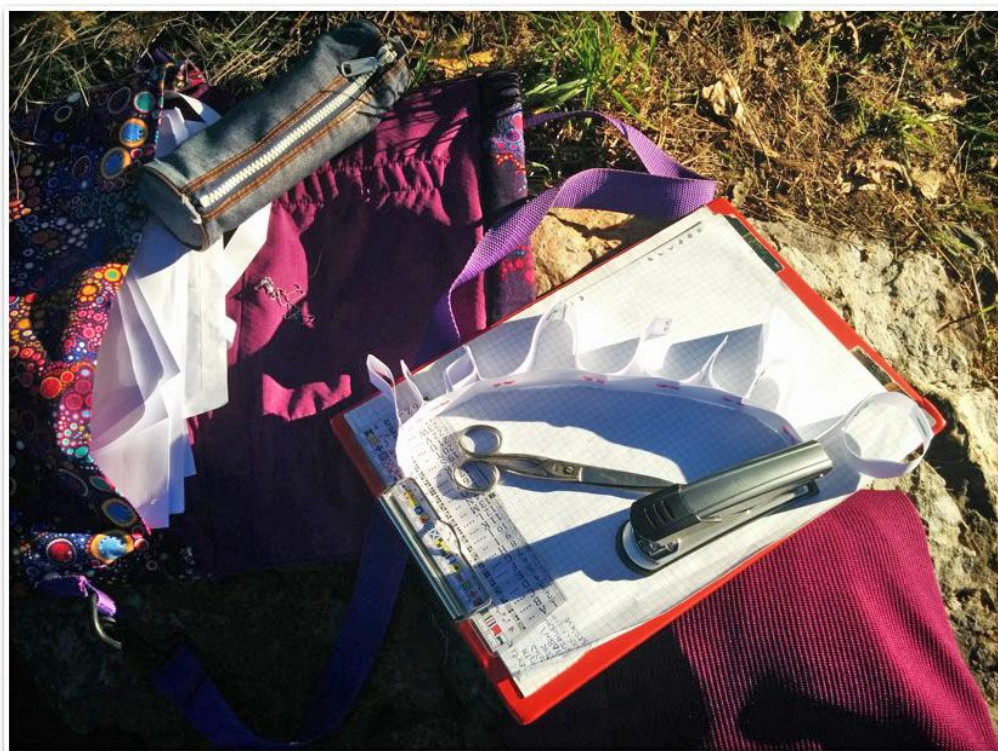
Šifra 8 [15:30–17:12, 67. místo]

„Tady si můžeš vzít nějaký další bonpari!“ „Ne, díky, já ještě mám.“ „Tak si můžeš vzít na pak, až ti dojdou.“ „Díky, ale JÁ jich mám ještě fakt hodně.“

Poznatek #5: Ano, toto je na jednočlenném týmu rozhodně pozitivní. Můžete SAMI sníst všechny jedlé šifry, které jste si SAMI předtím vošahali.

očekávání

Konstrukční šifry mi jdou. Určitě tam bude nějaký dobrý systém, že k sobě budu ty proužky postupně jednoznačně přicvakávat, jakože spíš logická úloha, a nakonec to nakreslí nějaký písmena.

Tým Kryší smrt neschopný přečíst vyluštěnou šifru.

realita

Tuhle šifru bych prostě konstruovala jinak a nejsu schopná svůj postup opustit. Hlavně mě v něm utvrzuje ten jeden výrazný –|| klastř, to je jasný začátek. Poslední krátký proužek považuju spíš za příčku v A než za konec pruhu, takže ne, secvakat to tupě tak, jak to jde za sebou, mě fakt nenapadlo.

K řešení nepřispívá ani věčně štěkající pes některého z týmů, tím méně pak skupina španělských turistů, kteří si k výletu do přírody pouští nahlas nějaký fotbal či co a ne že by prostě přešli, oni se co metr zastavují a dlouhé minuty zaujatě čumíjou do toho řvoucího mobilu! Co je to sakra za dementní bezohlednej zvyk, pouštět si na veřejnosti něco nahlas? Dyť to je jako... ano, nebojím se to říct! To je někde na úrovni topení kořátek!

Už jsem sežrala všechny bonbony, třikrát secvakala a zase rozdělala několik nadějných míst a to je asi tak vše. Ne, že by mě to nebavilo, ale blíží se deadline v pět. Hlavně, že mám tři zadání.

♪ Nejlepší jim bylo, když nevěděli, co dělají... ♪

Náповěda. Konečně mám aspoň ten dlouhý secvakáný pruh. Nacvakávám na základnu a s velkou nedůvěrou secvakávám zbytky. Výsledkem je zlý, nepěkná divnost. A tak již dnes poněkoliakáté dál sedím nad vyřešenou šifrou.

~~Konstrukční šifry mi jdou.~~

Jediné hezké písmeno je *h*. Tipuju konec na *ciho*. Ještě tak mít nějaký rejstřík, kde by se dalo hledat podle konců názvů... Zadávám různý kraviny a doufám, že mě mapy opraví. Konečně podle toho vocásku uprostřed překlasifikovávám *J* na *f*. Jako moc nelíbilo, no.

Šifra 9 [17:12–17:43, 77. místo]

Doted' nechápu, co mělo být to tílko, bo *KOSE*, resp. na dalším stupni *SESTO* je definitivně blbost. (Edit: Aha, tak ta *sečna* měla být *tětiva*? Proč to prostě nebyla *tětiva luku*?) Ale vzhledem k tomu, že vlastně stačí znát ta dvě správná slova ze základny, je to jedno. Navíc týmy odcházející houfně po červené *ŠTOLU* na Jenerálce jako pravděpodobný cíl potvrzují.

Upřímně teda nechápu, proč si tak zacházejí, přes Vokovice je to o dost blíž. Sice tam zas figurují nějaké imaginární lesní cesty, ale na druhou stranu trefuju zkratku sadem, která pro změnu není v mapě, takže se cítím samolibě.

Šifra 10 [17:43–19:02, 71. místo]

Padá soumrak, štípou tu komáři (v říjnu, wtf!) a nějakému týmu tu celou dobu neúnavně hystericky řve dítě. Ne brečí. ŘVE. Po deseti minutách to vzdávám, bo v tom se fakt nedá soustředit a přesouvám se aspoň kus za roh, kde už naštěstí skoro není slyšet.

očekávání

Týpek kliká morseovku, tím plní buffer a vzdychky, když se pětimístný buffer naplní, počítač to přečte jako binárku a zobrazí písmeno.

realita

Přesně takhle to z obrázku vypadá, jenže to by znamenalo, že úkolem je doplnit do morseovky oddělovače, což, přiznejme si, je dost voser. Přesto to zkouším, bo tam prostě může být nějaká finta a bruteforce může být rychlejší.

Na začátku mi vychází ČTĚTE a na konci RAKETKU. Vzhledem k tomu, že ČTĚTE se dá najít skoro ve všem a RAKETKA jednak úpe nedává smysl a asi jsem si to i blbě vypsala, nejspíš to tudy nepůjde.

Je tu pořád mrtě týmů, tohle bude asi nejtěžší šifra hry.

Vypisuju pětice svisle vedle sebe, jestli to náhodou není grafika. Aha, nikde nejsou za sebou víc než dva stejné znaky... Tak to nakonec ani tak dlouho netrvalo. Cítím se samolibě, level 2.

Horší je, že v PP Zlatnice vůbec žádný hřiště není. I z letadla je to jen les a les, navíc ve svahu. Napadá mě, že by to snad mohlo být nějaké bývalé hřiště a to upřesnitko *hledejte pod áčkem* navádí na to, hledat ho v místech, kde je v mapě nápis *zLAtnice*.

Stmívá se, vytahuju čelovku. Lezu do kopce, uhýbám z hlavní cesty na vyhlídku, že odtud by snad mohly být aspoň vidět čelovky. Nic. Navíc přichází další zmatený tým. Nakonec identifikujeme řešení jako hřiště v Soborské, ale to přece už není v PP.

Stížnost #5: Byl by takový problém napsat to v řešení správně? A pakliže by to problém byl, napsat do upřesnitka, že $V=U$?

♪ *Bloudím lesem, v hloubi i po kraji...* ♪

Poznatek #6: Jednočlenný tým „ztracený“ v nočním lese, neschopný správně interpretovat řešení, velmi rychle propadá trudnomyslnosti.

Šifra 11 [19:02–19:18, 70. místo]

očekávání

I tady sedí ještě dost týmů, navíc to na první pohled vypadá jako nějaký barevný pruh, co budou potřebovat dobrý světlo, takže si odcházím sednout zbytečně daleko k první volné lampě.

realita

Šifra je černobílá, oboustranná (což některé týmy překvapeně zjišťují až v cíli) a hrozně jednoduchá, proč jsem si sakra zase sedala?

Myslím, že téhle šifře by hrozně prospělo, kdyby týmy dostaly jen jedno zadání a musely si předávat informace přes list. Takhle si prostě můžu oba listy položit vedle sebe.

Šifra 12 [19:18–19:21, 67. místo]

Cílovka je otázkou minuty, během které ještě předbíhám dva týmy, cool.

Trochu unáhleně posílám cílové heslo, i když potřebuju ještě doluštit bonusy.

očekávání

Sakra! No nic, těch pár bodů už by mě stejně asi moc nevytrhlo...

realita

Cože? Odesláním cílového hesla hra nekončí?

V jejím světle ještě dolušťuju Úhelníky. Zadání k poslednímu bonusu nemám. To znamená, že ho nevyluštím. Nesnáším šifry bez jasného zadání, tajná schovaná hesla a vůbec věci, co si prvně musím někde najít nebo vydedukovat, než je můžu luštit. Loni byl poslední bonus asociace na ostatní bonusy. Letos jsou bonusy podezřele křížkové, *průzor* je přeci *okno* a *zpátečník* je *rak* nebo třeba *tmář*... Heslo SKOT z prvních písmen mi systém nebere, zato se dozvídám, že Hašek se původně jmenoval Kaštánek nebo že existoval nějaký Vladimír Rak, zvaný Kaštánek. Nemá to vert, končím. (Eh, kdybych si tak ve statistikách všimla, že šel ten zatracenej bonus zadat už na startu...)

Cíl [19:21, 65. místo]

Konečně se dívám na pořadí. Ondra vyhrál, hustý. Mirek je těsně přede mnou (ač ještě vytrvale dolušťuje křížovku), Elif ještě na trati, ale nemá žádné nápovědy, takže mě taky přeskočí. Chudák Wal visí na morseovce. Ostatní jednočlenné týmy jsem nesledovala, pardon.

Já končím nakonec na 55. místě, lehce pod nasazením, ale se dvěma nápovědami vlastně podle předpokladu. (Eh, to jsou ty dvě šifry, co by vyluštil Placka, kdyby šel se mnou.)

Ovšem 30 týmů s plným počtem bodů, většinou v cíli drahý čas před koncem, to je masakr. To pak není šifrovačka, ale sprint, kde každá minuta hraje roli. Abychom si rozuměli, to není výtka směrem k orgům. Chápu, že je to obecně problém lehkých šifrovaček – protože herní index komunity už nižší nebude – tím spíš, že Zkratka byla jediná podzimní hra v Praze. Třeba to aspoň do příště motivuje víc týmů, aby se rozdělily a zkusily jít hru třeba ve dvou...

Nelíbí se mi možnost dolušťování bonusů až do konce hry. Tedy přesněji dolušťování i po odeslání cíle. Proč to neudělat tak, že odesláním cílového hesla pro tým hra prostě končí? Mohlo by to být zajímavé i ze strategického hlediska.

Závěrem

Jít šifrovačku sám je... rozhodně zajímavé. Víc než souboj se hrou to byl nakonec souboj mě samé se sebou.

- Nejít na předpokládané místo stanoviště bez znalosti principu šifry (aneb dá se za dostatečné řešení považovat, že žádné jiné možné řešení netvoří smysluplnou větu?).
- Nebrat si nápovědu hned, jak po pěti minutách nevím, ale až když vyprší předem vypočítaný čas na šifru.

Jít šifrovačku sám je... vyčerpávající. Všechno musíte sami.

- Vyzvedávat šifry. I když jsou až nahoře na kopci.
- Logovat šifry.
- Luštit. Vymyslet x různých postupů a všechny je sami vyzkoušet. Dělat i ty otravné věci jako počítání věcí nebo vyzkoušení všech pěti ekvivalentních postupů, které třeba obvykle dělá někdo jiný. Na druhou stranu si fakt zaluštíte a vyzkoušíte si i typy šifer, nad kterými se obyčejně vofrňujete.
- Mapovat. Což se za chůze, kdy máte v obou rukou trekové hole, dělá fakt blbě.
- Nést si všechno vybavení. To sice dělám i tak, ale pro někoho, kdo si musí půjčovat i svačinu, to může být nezvyk.
- Napsat reportáž.
- Dopsat reportáž, byť o měsíc později.

Jít šifrovačku sám je... velmi lineární.

- Neexistuje paralelizace. Každá pauza na svačinu, každé jen tak čumění do blba znamená, že nikdo v týmu neluští.
- Jste v týmu ti, na něž se při odchodu ze stanoviště vždycky čeká, a ostatní mezitím třeba hledají přibližovací spoje? Tak tady vám, než se sbalíte a najdete vhodný spoj na netu, ten autobus definitivně ujede. True story.
- Na druhou stranu vás pak při pěších přesunech nikdo nezdržuje, což je též překvapivě, eh, vyčerpávající.

Jít šifrovačku sám je... tiché. Na druhou stranu mnohem víc slyšíte ostatní týmy. To, co se zprvu může zdát jako splněný introvertův sen, se rychle změní ve vynucený nácvik sociálních schopností, když místo běžné týmové konverzace se známými lidmi musíte najednou interagovat s cizími týmy, které si klidně uzurpují váš luštící prostor.

Jít jednou za čas šifrovačku sám stojí za to.

♪ We are the champions... ♪

Orgové, díky za hru!

Za tým Krysí smrt'
sepsala Dita